

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **Z. L.**
X

zastoupen advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2025, čj. JMK 169204/2025,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce dostal pokutu jako provozovatel vozidla, jehož řidič dvakrát v jeden den překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Vždy na stejném úseku, avšak v opačném směru. Žalobce namítá, že žalovaný nevypořádal všechny odvolací námitky, rozhodnutí obsahuje nedostatky v odůvodnění k uložené sankci, žalovaný nezveřejnil informaci o měření podle

Shodu s prvopisem potvrzuje K. M.

zákona a řízení nebylo řádně zahájeno kvůli vadné plné moci. Tyto námitky nebyly důvodné.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce je provozovatelem motorových vozidel. Dne 4. 7. 2024 řidič jednoho z jeho vozidel celkem dvakrát v obci Z.-K. na silnici I/38 překročil rychlost. Nejprve v 21:25 rychlostí 68 km/h a následně v 22:06 rychlostí 60 km/h – vždy na stejném úseku, avšak v opačném směru. V obci platí nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Oba skutky zachytil automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.
3. Totožnost řidiče se nepodařilo zjistit. Správní orgány proto věc posuzovaly jako přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 téhož zákona, tedy jako porušení povinnosti zajistit dodržování pravidel provozu při užití vozidla podle § 10 odst. 3.
4. Městský úřad ve Z. („městský úřad“) uznal rozhodnutím dne 14. 1. 2025 žalobce vinným podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 4 000 Kč (z možných 5 000 Kč). Přihlédl k tomu, že šlo o více skutků (§ 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). A uložil žalobci povinnost nahradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.
5. Žalobce se odvolal. Namítal především, že měření rychlosti prováděla soukromá společnost AŽD Praha, a proto je měření nezákonné. Městská policie také podle něj nesplnila povinnost podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, tedy povinnost informovat veřejnost o umístění měřícího zařízení. Závěrem také namítal, že městský úřad nevedl společné řízení a porušil zásadu absorpce.
6. Žalovaný odvolání zamítl rozhodnutím dne 1. 12. 2025, čj. JMK 169204/2025 („rozhodnutí žalovaného“). Žalovaný se nejprve zabýval námitkou týkající se měření rychlosti. Zařízení je ve vlastnictví města Z. a provozuje jej Městská policie Z. Společnost AŽD Praha zajišťovala pouze servis. Nešlo tedy o měření prováděné soukromým subjektem.
7. K námitce týkající se zveřejnění informací o měření rychlosti uvedl, že obec splnila povinnost podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Informace o úsekovém měření byla zveřejněna na webových stránkách města již v roce 2020. Zákon nestanoví konkrétní formu zveřejnění a podle komentářové literatury si obec sama může zvolit vhodný způsob. Žalovaný se zabýval také námitkou porušení zásady absorpce. Konstatoval, že účastník tuto námitku blíže nekonkretizoval. Městský úřad přitom z úřední povinnosti posoudil možnost vedení společného řízení, ale neshledal pro něj důvody.
8. Žalovaný se také zabýval výší uložené pokuty. Městský úřad uložil pokutu ve výši 4 000 Kč, protože šlo celkem o dva skutky. Městský úřad vycházel ze sazby pro přestupek pro překročení dovolené rychlosti [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4], podle které lze uložit pokutu v rozmezí mezi 2 000 až 5 000 Kč. Žalovaný považoval tuto výši za přiměřenou a neshledal důvod pro její snížení.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

9. **Žalobce** namítá, že se žalovaný řádně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. Žalobce totiž v odvolání tvrdil, že městský úřad měl vést společné řízení. V důsledku absence společného řízení teď ale žalobce musí platit náklady řízení dvakrát. Ve svém podání ze dne 17. 6. 2025 odkázal na jiné řízení, uvedl jeho spisovou značku, označil důkazy a vysvětlil,

proč se mělo vést společné řízení. Podle žalobce žalovaný tuto argumentaci pominul a s tímto podáním se nevypořádal.

10. Druhá žalobní námitka směřuje proti výroku o pokutě. Žalobce tvrdí, že městský úřad nedostatečně odůvodnil její výši. Pouze obecně uvedl zákonná kritéria pro ukládání sankce, aniž by vysvětlil, jak se tato kritéria promítla do konkrétního případu. Sice odkázal na povahu a závažnost přestupku či význam chráněného zájmu, avšak neuvedl, jak tyto okolnosti posoudil. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, čj. 9 As 56/2019-28, podle kterého nestačí pouze vyjmenovat zákonná kritéria, ale je nutné vysvětlit jejich dopad na konkrétní případ.
11. Podle žalobce správní orgán sice označil přítěžující okolnost ve spáchání dvou přestupků, ale nijak neodůvodnil ostatní kritéria, která měl zohlednit. V této souvislosti žalobce navíc zpochybňuje samotný závěr, že se dopustil dvou samostatných přestupků. Poukazuje na to, že obě jednání proběhla ve stejný den, ve stejném úseku komunikace, ve velmi krátkém časovém odstupu a se stejným vozidlem. Podle žalobce se tak mohlo jednat o jeden pokračující přestupek. Správní orgány se otázkou totožnosti skutku vůbec nezabývaly, ačkoliv má tato otázka zásadní význam pro určení výše pokuty. Rozhodnutí podle žalobce neobsahuje žádnou úvahu o posouzení skutků jako dvou samostatných přestupků.
12. Třetí žalobní námitka se týká splnění podmínky podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Žalobce tvrdí, že správní orgány neprokázaly zveřejnění informace o umístění automatického technického systému. Žalovaný založil do spisu screenshot webové stránky, který má tuto skutečnost prokazovat. Podle žalobce však tento důkaz neobsahuje konkrétní informaci o umístění měřicího zařízení, neboť uvádí pouze obecně místní část *Kasárna* bez bližší specifikace. Žalobce namítá, že taková informace je nedostatečná a neumožňuje veřejnosti zjistit, kde se měření provádí. Žalobce navíc dále zpochybňuje, že by webová stránka byla zveřejněna ve stejné podobě již ke dni spáchání přestupku. Žalovaný sice tvrdí, že článek vznikl dne 14. 5. 2020, ale neprokázal, že byl v této podobě dostupný i později. Žalobce poukazuje na to, že na stránce je odkaz na sociální síť X, která vznikla až po roce 2022, což podle něj zpochybňuje tvrzení o datu poslední editace. Z toho dovozuje, že nelze zjistit, v jaké podobě byla informace zveřejněna v době spáchání přestupku.
13. Poslední námitka se týká doručování a zastoupení žalobce v řízení. Podle žalobce řízení nebylo řádně zahájeno. Žalobce uvádí, že řízení bylo vedeno s panem V. Ch. jako jeho zmocněncem („zmocněnec“) na základě tzv. prezidiální plné moci ze dne 2. 11. 2023. Podle žalobce však Krajský soud v Brně v jiném řízení (usnesení ze dne 30. 10. 2025, čj. 34 A 4/2025-20) posoudil tutéž plnou moc jako neplatnou, protože neobsahovala úředně ověřený podpis podle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu. Žalobce tvrdí, že pokud je tento právní názor správný, pak ho zmocněnec nemohl zastupovat, doručení písemností mu nemohlo vyvolat účinky a řízení nebylo řádně zahájeno. Žalobce uvádí, že plnou moc udělil v dobré víře, že splňuje požadavky zákona. Námitku podává proti svému přesvědčení, třebaže mu je ku prospěchu.
14. **Žalovaný** trvá na správnosti rozhodnutí. K námitce týkající se zásady absorpce žalovaný uvádí, že se touto otázkou zabýval již v odvolacím řízení. Neshledal důvody pro vedení společného řízení podle § 88 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ze správního spisu nevyplývá existence jiného řízení, které by bylo možné s projednávanou věcí spojit. Samotná skutečnost, že žalobce byl v jiných řízeních postižen za jiné přestupky, podle žalovaného

nezakládá povinnost vést společné řízení. Z tohoto důvodu považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a zákonné.

15. K námitce nedostatečného odůvodnění pokuty žalovaný uvádí, že městský úřad postupoval v souladu se zákonem. Při stanovení výše pokuty vycházel ze zákonného rozpětí od 2 000 do 5 000 Kč (§ 125c odst. 5 zákona o silničním provozu). Přihlédl zejména k tomu, že se žalobce dopustil dvou přestupků překročení rychlosti. Pokuta ve výši 4 000 Kč se nachází v zákonném rozmezí a odpovídá závažnosti jednání. Žalovaný proto považuje odůvodnění pokuty za dostatečné. K námitce, že šlo o jeden pokračující přestupek, žalovaný uvádí, že každý průjezd vozidla měřeným úsekem představuje samostatné jednání. Skutečnost, že k jednáním došlo v krátkém časovém odstupu, podle něj neznamená, že jde o jeden přestupek. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2019, čj. 6 As 379/2018-40, podle kterého přestupek provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nemůže mít povahu trvajících ani pokračujících přestupků.
16. K námitce týkající se zveřejnění informace podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii žalovaný uvádí, že tato podmínka byla splněna. Informace o zřízení úsekového měření byla zveřejněna na internetových stránkách města Znojma ještě před spácháním přestupku. Zákon nestanoví konkrétní formu ani rozsah zveřejnění, proto považuje žalovaný zveřejnění na webových stránkách za dostačující.
17. K námitce neplatnosti plné moci žalovaný uvádí, že ze správního spisu vyplývá existence zmocnění žalobce. Zmocněnec za žalobce činil procesní úkony, zejména podal odpor proti příkazu a odvolání proti rozhodnutí. Žalovaný proto neměl důvod o platnosti plné moci pochybovat. Zároveň uvádí, že žalobce prostřednictvím zmocněnce aktivně vykonával svá procesní práva, a proto nelze dovodit, že by byl na svých právech zkrácen.
18. **Žalobce** podal k vyjádření žalovaného repliku. K námitce nevypořádání odvolací argumentace opakuje, že žalovaný opomenul jeho podání ze dne 17. 6. 2025, které obsahovalo konkrétní tvrzení k zásadě absorpce a označení jiného řízení. Zdůrazňuje, že podstata námítky nespočívala v samotném posouzení absorpce, ale v tom, že žalovaný tuto argumentaci z podání 17. 6. 2025 vůbec nezohlednil. Nejde mu o to, že mělo být vedeno společné jednání. Jde o to, že žalovaný argumentaci ignoroval. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2017, čj. 8 As 162/2017-34, podle kterého je opomenutí podání v odvolacím řízení podstatnou vadou.
19. K námitce nedostatečného odůvodnění pokuty žalobce setrvává na tom, že správní orgány pouze vyjmenovaly zákonná kritéria, aniž by vysvětlily jejich dopad na konkrétní případ. Uvádí, že žalovaný tuto vadu neodstranil a ve vyjádření pouze obecně tvrdí zákonnost a přiměřenost pokuty. K posouzení skutku jako dvou přestupků žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného založenou na rozsudku čj. 6 As 379/2018-40. Opakuje, že jednání vykazuje znaky jednotného skutku (stejně místo, krátký časový odstup, shodný způsob jednání) a správní orgány se touto otázkou dostatečně nezabývaly.
20. K námitce podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii žalobce trvá na tom, že žalovaný nevyvrátil jeho konkrétní výhrady. Opakuje, že předložený důkaz neobsahuje přesnou lokalizaci měření a neprokazuje, že byl zveřejněn v relevantní době. Zdůrazňuje, že žalovaný pouze obecně tvrdí splnění zákonné podmínky, aniž by reagoval na konkrétní tvrzení o nevěrohodnosti důkazu.

21. K námitce týkající se plné moci žalobce opět zdůrazňuje rozpor v přístupu žalovaného, který tutéž plnou moc v různých řízeních posuzuje odlišně. Nereagoval ani na jeho argument, že plnou moc shledal soud v jiném řízení vadnou. Podle žalobce nejde o samotnou existenci zastoupení, ale o způsobilost plné moci podle § 33 správního řádu. Nevěděl, že jej zmocněnec zastupuje.

IV. Posouzení věci

22. Žaloba *není důvodná*.

a. Žalovaný vypořádal námitku porušení principu absorpce v dostatečném rozsahu.

23. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, že žalovaný v odvolacím řízení nedostatečně vypořádal odvolací argumentaci žalobce k porušení zásady absorpce, zejména s ohledem na podání ze dne 17. 6. 2025. V něm žalobce odkázal na spisovou značku jiného přestupkového řízení.
24. Podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se více přestupků téhož podezřelého projedná ve společném řízení, pokud se týkají porušení povinností ve stejné oblasti veřejné správy a je-li k jejich projednání příslušný též správní orgán. Podle odst. 3 se však ve společném řízení neprojedná přestupek spáchaný po zahájení řízení o jiném přestupku.
25. Pro rozsah odvolacího přezkumu je významný správní řád. Podle jeho § 82 odst. 2 musí odvolání obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se napadá a v čem je rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo. Podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy; správnost napadeného rozhodnutí pak přezkoumává v rozsahu námitek uvedených v odvolání. K vadám řízení, které zjevně nemohly ovlivnit zákonnost nebo správnost rozhodnutí, se nepřihlíží.
26. Žalobce namítá, že žalovaný ignoroval podání ze dne 17. 6. 2025, kde námitku absorpce konkretizoval tím, že označil jiné přestupkové řízení vedené u téhož správního orgánu proti témuž účastníkovi. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že neuvedl, kterého řízení by se tvrzené porušení absorpce mělo týkat. Žalobce má za to, že žalovaný tímto způsobem nereagoval na skutečný obsah jeho argumentace.
27. Žalovaný naopak vyšel z toho, že žalobce námitku porušení zásady absorpce neuplatnil dostatečně konkrétně. Nespecifikoval, kterého řízení se má námitka týkat, a současně konstatoval, že podmínky pro vedení společného řízení z úřední povinnosti prověřil, avšak neshledal je.
28. Soud neshledal tuto žalobní námitku důvodnou. Ze správního spisu sice plyne, že žalobce v podání ze dne 17. 6. 2025 odkázal na další řízení, tato skutečnost však nepostačuje k závěru, že žalovaný musel považovat námitku porušení zásady absorpce za důvodnou. Odvolání podané na konci února 2025 formulovalo námitku jen obecně. Teprve následným podáním z června 2025 ji žalobce doplnil odkazem na jiné řízení, *aniž by uvedl, proč tuto skutečnost nemohl uplatnit již v samotném odvolání*. Právě tato okolnost je přitom rozhodná podle § 82 odst. 4 správního řádu.

29. Ani z pozdějšího doplnění nevyplývá, že tu byly zákonné předpoklady pro společné řízení. Samotné označení jiné spisové značky totiž neprokazuje, že šlo o přestupky, které splňovaly podmínky § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobce netvrdil ani nedoložil skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že se skutková podstata obou přestupků týkala porušení právních povinností ve stejné oblasti veřejné správy, že k jejich projednání byl příslušný týž správní orgán a že nešlo o přestupek spáchaný až po zahájení řízení o jiném přestupku (tedy podmínky podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky).
30. V tomto směru soud připomíná, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu se souběh více přestupků promítá do ukládání správního trestu jen v případě splnění předpokladů pro společné řízení. V případě jejich nesplnění správní orgán nemusí k jinému přestupku téhož pachatele při určení sankce přihlížet (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2022, čj. 7 As 300/2020-26).
31. Žalobce v odvolání, ani v jeho pozdějším doplnění neuvedl takové konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že tu skutečně byly podmínky pro aplikaci pravidel společného řízení a absorpce. I kdyby žalovaný nevypořádal podání dostatečně detailně, nemělo to vliv na zákonnost rozhodnutí, protože žalobce neuvedl ani v doplnění odvolání nic, z čeho by šlo dovodit splnění zákonných podmínek. Žalobní námitka proto není důvodná.

b. Správní orgány stanovily pokutu za dva samostatné přestupky přiměřeně.

32. Soud neshledal důvodnou ani druhou žalobní námitku, směřující proti výši uložené pokuty. Obecná kritéria pro určení druhu správního trestu a jeho výměry stanoví § 37 o odpovědnosti za přestupky. Přihlédne se zejména k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem. Podle § 38 téhož zákona povahu a závažnost přestupku určuje zejména význam chráněného zájmu, význam a rozsah následku, způsob a okolnosti spáchání přestupku, popřípadě další zákonem vyjmenovaná hlediska. Polehčující okolnosti upravuje [§ 39](#) a přitěžující okolnosti § 40 tohoto zákona. Mezi přitěžující okolnosti zákon výslovně řadí i skutečnost, že pachatel spáchal více přestupků.
33. Podle [§ 125f odst. 4 zákona o silničním provozu](#) se za přestupek provozovatele vozidla uloží pokuta. Pro určení její výše se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. V posuzované věci správní orgány vycházely z toho, že jednání vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Za něj lze uložit pokutu od 2 000 Kč do 5 000 Kč.
34. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že při odůvodnění výše pokuty nestačí pouhé obecné vyjmenování zákonných kritérií. Správní orgán musí alespoň stručně vysvětlit, jak se tato kritéria promítla do konkrétního případu a proč vedla právě k uložené výši sankce (rozsudek ze dne 16. 5. 2019, čj. 9 As 56/2019-28). Tato judikatura však neznamená, že by správní orgán musel každé jednotlivé zákonné hledisko rozvádět podrobně nebo číselně vyjadřovat, jakou měrou se promítlo do výsledné částky pokuty. Rozhodující je, zda je z odůvodnění správního rozhodnutí jako celku zřejmé, z jakých úvah správní orgán vycházel a proč považoval uloženou sankci za přiměřenou. Podle judikatury také přestupek provozovatele vozidla podle [§ 125f zákona o silničním provozu](#) zásadně nemůže zakládat pokračující přestupek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2019, čj. 6 As 379/2018-40).

35. V nyní projednávané věci správní orgány vyšly ze zákonného rozpětí pokuty a uložily žalobci pokutu ve výši 4 000 Kč. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí vyplývá, že za podstatnou okolnost považovaly zejména to, že žalobce odpovídal za dva přestupky překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, tedy za porušení pravidel chránících bezpečnost silničního provozu v zastavěném území. Tuto skutečnost hodnotily jako přitěžující. Je tak zřejmé, že pokutu nestanovily nahodile, ale v návaznosti na počet projednávaných skutků a jejich povahu.
36. Soud nepřehlédl, že odůvodnění výše pokuty je v projednávané věci stručné. Ani tak však nedospěl k závěru, že by bylo nepřezkoumatelné. Správní orgány dostatečně vymezily zákonné rozpětí sankce a vysvětlily, proč považují pokutu uloženou v horní polovině zákonné sazby za přiměřenou. Za této situace nelze uzavřít, že by jejich úvaha zcela postrádala individualizaci, resp. že by šlo jen o mechanický opis zákonných kritérií bez vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem.
37. Nedůvodná je i dílčí argumentace žalobce, podle níž jeho jednání představovalo jeden pokračující přestupek. Šlo o dva samostatné průjezdy obcí, v témže úseku, ale v opačném směru. Řidič spáchal oba přestupky s odstupem cca 40 minut. Za této situace soud uzavírá, že správní orgány nepochybily, pokud vycházely ze dvou samostatných přestupků a tuto okolnost promítly do výše uložené pokuty. Druhá žalobní námitka proto není důvodná.

c. Informace o automatizovaném měření byla řádně zveřejněna.

38. Podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii má policie povinnost zveřejnit informaci o místech, kde využívá automatizované technické prostředky bez obsluhy. Zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Za dostatečné lze považovat i zveřejnění této informace na internetových stránkách obce. Současně zákon nevyžaduje, aby správní orgán prokazoval, že se s takto uveřejněnou informací skutečně seznámil konkrétní účastník řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, čj. [8 As 327/2018-45](#)).
39. Ve správním spise jsou celkem dva printscreeny článků z internetových stránek – oficiální web města Znojmo. Články pocházejí ze dne 14. 5. 2020 a 9. 7. 2020. Nachází se tam i kopie zprávy z obecních novin *Znojenské listy* ze dne 28. května 2020. Z těchto tří zpráv vyplývá, že se v obci Z.-K. spustilo *automatizované úsekové měření rychlosti pevnými radary*. V obci Z.-K. jsou podle zpráv kamery v obou směrech – dvě na začátku a dvě na konci obce.
40. Žalobce namítá, že správní orgány neprokázaly zveřejnění informace již ke dni spáchání přestupku, a že předložený screenshot webové stránky zachycoval pouze pozdější stav. Svou argumentaci staví zejména na tom, že se na printscreenu stránky objevil odkaz na sociální síť X, která vznikla později. Tento argument však soud nepovažuje za důvodný. Odkaz na sociální síť X může zpochybnit jen to, zda webová stránka zůstala po *technické stránce* beze změn. Sám o sobě ale nevyvrací závěr o *obsahu informace*. Nadto v nyní projednávané věci správní orgány nevycházely pouze z jediného později pořízeného screenshotu, ale z více podkladů časově souvisejících se zavedením měření v roce 2020, včetně zprávy v obecních novinách. Všechny podklady se nacházejí ve správním spise.
41. Soud si je vědom závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2022, čj. [7 As 356/2019-41](#), podle nichž později pořízený screenshot webových stránek sám o sobě bez dalšího neprokazuje obsah zveřejnění ke dni spáchání přestupku. O takovou situaci však v této věci nejde. Správní spis totiž obsahuje více dobových podkladů, z nichž

lze dovodit zveřejnění informace o úsekovém měření v obci Z.-K. již v roce 2020, tedy zjevně před spácháním obou přestupků dne 4. 7. 2024.

42. Neobstojí ani argument, že zveřejněná informace neobsahovala dostatečně konkrétní lokalizaci měření. Zprávy totiž výslovně uvádějí, že kamery se nacházejí na začátku a na konci obce, a současně označují dotčenou lokalitu jako Z.-K. Soud má za to, že zveřejněná informace byla dostatečně určitá. Vymezovala totiž jak dotčenou lokalitu, tak i samotný měřený úsek. Veřejnost věděla, že kamery jsou na začátku a na konci obce Z.-K. Jelikož se i nyní projednávané přestupky staly právě v tomto úseku, nelze rozumně dovozovat, že by veřejnost nemohla zjistit, kde se měření provádí. Další konkretizaci zákon nevyžaduje.
43. Za této situace soud uzavírá, že žalovaný nevybočil ze zákonných mezí, pokud považoval zveřejnění informace na webových stránkách města za dostatečné a námitku žalobce neshledal důvodnou.

d. Případné vady plné moci neměly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

44. Soud neshledal důvodnou ani poslední žalobní námitku týkající se zastoupení žalobce a doručování v průběhu správního řízení. Žalobce dovozuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného z toho, že ho zmocněnec nemohl zastupovat, protože plná moc, z níž správní orgány vycházely, nesplňovala požadavky [§ 33 odst. 2 písm. c\) správního řádu](#) kvůli absenci úředně ověřeného podpisu.
45. Žalobce zmocnil zmocněnce dne 2. 11. 2023 pro všechna řízení o přestupcích podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Chyběl však úředně ověřený podpis. Zmocněnec podal dne 10. 12. 2024 odpor proti příkazu. Později podal proti rozhodnutí městského úřadu odvolání. Městský úřad ani žalovaný v průběhu řízení žalobce či zmocněnce nevyzvali k odstranění vady. Žalovaný pak zaslal své rozhodnutí oběma, zástupci i zastoupenému žalobci.
46. V žalobě se pak objevuje námitka o nedostatku zastoupení, aniž by však žalobce současně jakkoliv tvrdil, že ho správní orgány zkrátily na jeho procesních právech. Naopak žalobce byl podle svých slov přesvědčen, že zmocněnce zmocnil řádně a že podpis na plné moci vyhovuje zákonným požadavkům. Žalobní námitku dokonce podával proti svému přesvědčení. Později v dalším vyjádření, o téměř dva měsíce později, už ale uvádí, že nevěděl, že jej správní orgány považovaly za zastoupeného ani že se proti němu řízení vede. V žalobě to přitom nikde neuvedl. Pokud by se žalobce ale skutečně dozvěděl až po obdržení rozhodnutí žalovaného, že vůbec proti němu běží nějaké řízení, lze očekávat, že by to nejpozději v žalobě uvedl. Namísto toho byl v ní přesvědčen o správnosti postupu. Proto soud jeho tvrzení uvedenému až v replice neuvěřil.
47. Podle soudu navíc závěr, že plná moc nesplňovala formální požadavky § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, sám o sobě nepostačuje k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Ve správním soudnictví není rozhodná každá procesní vada, nýbrž jen taková, která mohla žalobce opravdu zkrátit na jeho právech nebo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobce v žalobě netvrdí, že by plná moc neexistovala, ani že by zmocněnec za něj bez jeho vědomí nebo snad proti jeho vůli jednal. Netvrdí ani, že by v důsledku vytýkané vady něco zmeškal, nemohl uplatnit námitky, navrhnout důkazy nebo podat opravný prostředek. Naopak uvádí, že byl přesvědčen o správnosti zmocnění.
48. V konkrétních okolnostech této věci tedy podle soudu lze navázat na nedávné závěry judikatury správních soudů, podle nichž sice plná moc v této věci nebyla prezidiální plnou

mocí, ale že mohla být plnou mocí udělenou pro celé řízení podle § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu. Ve vztahu přímo k žalobci a prakticky stejné plné moci, která nebyla úředně ověřena a byla neurčitě omezena co do rozsahu na „všechna řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“ lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2026, čj. 3 As 138/2025-43, které posvěcuje názor Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci v usnesení ze dne 29. 8. 2025, čj. 78 A 1/2025-31, jenž považoval takovou plnou moc za procesní plnou moc podle § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu. V této věci jde o prakticky stejný případ, proto soud tyto právní závěry následuje a plnou moc, na jejímž základě zmocněnec v tomto řízení vystupoval považuje za procesní plnou moc podle uvedeného ustanovení (viz ale také např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2025, čj. 52 A 13/2025-27, či usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, čj. 60 A 7/2025-39, který se také týká žalobce, a navazuje na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2025, čj. 1 As 150/2025-27, v téže věci).

49. V tom se také tato věc shoduje s věcí řešenou usnesením Krajského soudu ze dne 30. 10. 2025, čj. 34 A 4/2025-20, na které odkazuje i sám žalobce. Soud zde posuzoval přímo tuto konkrétní plnou moc a už v předchozím řízení dovodil, že dokument sice nesplňuje podmínky pro prezidiální plnou moc, ale je na místě posuzovat ho jako procesní plnou moc podle § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu. Neobstojí tedy argument žalobce, že „krajský soud v jiném řízení považoval tuto plnou moc na nepodepsanou“, a tedy bez právních účinků. Naopak, zdejší soud dovodil, že plná moc splňuje náležitosti plné moci, avšak jiného typu. Soud připomíná i bod 26 zmíněného usnesení, kde soud žalobce upozorňoval, že jeho procesní taktika vykazuje znaky obstrukčního jednání. Za účelem jeho postupu lze považovat vnesení komplikací do přestupkového řízení, v němž je tato plná moc předkládána.
50. Nejvyšší správní soud každopádně v usnesení čj. 3 As 138/2025-43 zdůraznil, že je třeba postupovat podle „zásady, a sice že je třeba v pochybnostech o existenci, jakož i o rozsahu plné moci postupovat ve prospěch zastoupení.“ To je podle soudu namístě i v této věci, kde žalobce v žalobě zdůrazňoval své přesvědčení, že zmocněnce zmocnil řádně a že podpis na plné moci vyhovuje zákonným požadavkům.
51. V nynější věci žalobce netvrdil, že by vady plné moci měly negativní dopad na jeho možnost hájit svá práva v řízení. Ani v žalobě nenamítá, že ho městský úřad měl vyzvat k odstranění vad plné moci. Soud opakuje, že v žalobě tuto námitku podle svých slov dokonce *podával proti vlastnímu přesvědčení, protože myslel, že plnou moc uzavíral řádně a podpis vyhovoval všem požadavkům*.
52. Žalobce prostřednictvím zmocněnce v řízení aktivně vystupoval a využil dostupné procesní prostředky obrany. Za této situace je jeho pozdější argumentace, podle níž toto zastoupení nemělo vyvolat žádné právní účinky, vnitřně rozporná. Soud proto ani tuto námitku neshledal jako důvodnou.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

53. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
54. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto mu soud nepřiznal právo na jejich náhradu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 15. dubna 2026

Martin Kopa v. r.
samosoudce